

uden Betydning eller ønskesløs. Den ærede Forslagsstiller vil af Lovforslagets Motiver kunne se, at Grunden til, at man har anset det for rigtig at begjære en Tager til Protokols, er den, at der derved tilveiebringes et uomstødeligt Bevis for det Tidspunkt, paa hvilket Begjæringen er indgivet, hvilket bliver af Interesses, fordi den Frist, i hvilken der skal kunne gjøres Udpantning, maa regnes fra Forsaldstiden og indtil den Tid, da Udpantningen er begjært, og man vil altsaa i de Tilfælde, hvor man bevæger sig paa Grændsen af Fristen — et Aar — muligvis kunne udsætte sig for nogen Strid. Naar jeg ikke desto mindre ikke skal udtale mig imod det ærede Medlems Forslag, saa er det, fordi jeg gaar ud fra, at selv om denne Begjæring ikke tages til Protokols i en vis Forstand (Schjærving: Tages til Journalen!), saa vil dens Indkommen dog alligevel blive konstateret paa en eller anden Maade, navnlig ved, som det ærede Medlem siger, at tages til Journalen. — Ved Lovforslagets § 4 har Udvalgets Flertal foreslaaet, at den Frist af 3 Dage, som der skal være fra Udpantningens Forlyndelse til Udpantningens Sværskættelse, skal forlænges til 6 Dage. Det er jo, som den ærede Ordfører sagde, en Skjønssag, om man der vil sætte 3 eller 6 Dage eller muligens 4 eller 5 Dage, og for saa vidt skal jeg ikke lægge nogen særdeles Vægt paa dette Spørgsmaal; jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at saa tilhøielig man end kan være til at give Skyldneren Leilighed til at klare for sig, maa man paa den anden Side heller ikke glemme, at Forudsætningen eller Betingelsen for, at der kan begjæres Udpantning, og for, at Fogden ved sin Kjendelse kan bevilge, at der sker Udpantning, er den, at der er en Skyld, og man kan jo — som jeg tillod mig at bemærke før — ikke benegte, at en Mand er berettiget til at faae sine Penge, naar den Tid er kommen, da Gjælden er forfalden. Ved altsaa at forlænge de 3 Dage til 6 Dage, forlænger man den Tid, hvori den Berettigede kommer til at vente paa sin Jyldestgjættelse, men dette har som sagt ikke stor Betydning. — Det Forslag, som det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds har stillet til denne Paragraf, er jo, som allerede bemærket, nærmest at betragte som en Redaktionsændring, der staar i Forbindelse med andre Ændringer fra Udvalgets Side. Jeg skal dog gjøre den Bemærkning, at naar der i Forslaget foreslaas, at Ordene: „den saaledes paategnede Rekvizition“ skulle forandres til „Begjæringen“, saa fremkommer jo netop derved den lille Uklarhed, som det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, nemlig den, at det i og for sig skulde være Kjendelsen, der skulde forlyndes for den Paagjældende og ikke Begjæringen, thi Ordene „den saaledes paategnede Rekvizition“ omfatte jo Begrebet af det, der skal forlyndes, nemlig ikke blot Rekvizitionen, men ogsaa Paategningen; men ved at udelade Paategningen beholder man kun

Begjæringen tilbage; dette er jo imidlertid kun Bagateller, som i hvert Fald kunne rettes til 3die Behandling. Derimod er der til denne Paragraf af et Mindretal i Udvalget under Nr. 12 stillet et Forslag, som jeg ikke kan Andet end udtale mig imod. Naar man er i Besiddelse af noget Talent og er vant til at bevæge sig i deslige Forhold, er det ikke vanskeligt at udvikle et Billede af en Mængde Vidtløftigheder og Vanskeligheder, som kunne tænkes at fremtræde i disse Forhold, men jeg tror rigtignok, at det Billede, som den ærede Forslagsstiller her udfastede om de store Vanskeligheder og Besværigheder, som skulde være forbundne med at faae Udpantning bragt i Stand, naar man ikke fulgte ham, var noget for stærkt farvet. Man kan tænke sig, at en Mand bærer sig ad paa en temmelig keitet Maade og som Følge deraf løber nogle Gange forgjæves, inden han faar Bæst; men naar man vil forudsætte — hvad der er det Almindelige — at Folk bære sig fornuftig ad, og at det er fornuftige Folk, som man har at bestille med, saa tror jeg rigtignok, at de Vanskeligheder, som det ærede Medlem frygtede for, ikke ville indtræde, og saa maa jeg bede vel tilbagefaldt i Erindringen, at Forudsætningen for hele Lovforslaget saavel som for hele Udpantningsinstituttet er, at man har at gjøre med Fordringer, der ere af en saa simpel og jævn Beskaffenhed, at der i 99 af 100 Tilfælde ikke er nogen Strid tilstede angaaende disse Fordringers Realitet, og at man netop derfor baade tør og bør lette Fremgangsmaaden saa meget, som det vel er muligt. Sagen er overmaade simpel efter Udfæstet, og den er endnu simplere end efter de nu gjældende Regler. Den, som vil have Udpantning, behøver ikke selv at gaa til Fogden og tale med dennes Kontorist eller Fuldmægtig, dersom Fogden ikke selv er tilstede; idet han skal indsende sin Begjæring om Udpantning skriftlig, kan han sende den til Fogden, behøver som sagt ikke selv personlig at møde, og deraf følger, at hvis Fogden ikke er hjemme i det Dieblit, da Postbudet kommer med Begjæringen om Udpantning, saa er Ulykken ikke saa stor, han kommer nok hjem, inden der bliver Spørgsmaal om at forlange Svar. Hvad jeg har imod det ærede Mindretals Forslag, er dette, at man ganske i Modstrid med de almindelig gjældende processuelle Regler hos os henlægger Varetagelsen af private Mænds private Interesser under Fogden, under Retstjenesten og derved drager ham ind i Forhold, som let kunne medføre, at han kommer til at staa skjævt. Man udsætter desuden her Fogden for den maaeste meget ubillige Anke, at han ikke har iagttaget Rekvirentens Interesse med den Hurtighed, som denne finder piffelig, og hvormed den kunde være varetagen, hvis Sagen var overladt til Rekvirenten selv. Men endelig er jeg imod det ærede Mindretals Forslag, fordi den praktiske Følge deraf vil blive, at man i